

Věstník Společnosti Františka Kroha 1/2005

SPOLEČNOST FRANTIŠKA KROHA SE HLÁSÍ

Společnost Františka Kroha by nevznikla bez Společnosti Anny Pammrové. Pammrová byla zcela excentrickou ženou z konce 19. a první poloviny 20. století, která si psala s Březinou, nenáviděla muže, hrozila letadlům a tvrdila, že by všichni vynálezci měli být v žalářích. Nebyla schopna se postarat o své děti, nebyla schopna vést manželovi domácnost. I profesorka Urbánková ji označila za "podezřelou kuriozitu". Přesto všechno se našli lidé, kteří Pammrovou oslavují a kteří založili Společnost Anny Pammrové.

"Vadí mi ta bezbřehá adorace osobnosti Anny Pammrové. Pro mne je to cáklá ženská, a tak vážně usiluji, v zájmu proporcionality, o založení Společnosti Františka Kroha. Za úkol si dáme objasnění životních osudů patrona Kroha a současně můžeme demaskovat legendu a svatozář Valkýry Anny," nechal se už před léty slyšet jistý kultivovaný muž z Vysočiny.

Když se nad jeho výrokem zamyslíme, nelze nesouhlasit. Vždyť jaký život to mohl vést chudák hajný František Kroh, roztomilý ožrala a hrubián, s necitelnou ženskou, které vadil hřmot továrny až na hranicích okresu, která hrozila letadlům, chlapovi neuvařila pořádné jídlo a návštěvy trávil studenými polévkami z bylin? Jaký život musely vést její děti, když je držela celá léta na bylinkách a kořínkách? Dcera z toho zemřela a syn utekl do Ameriky bez rozloučení! A jak se mohly mít slepice, když jim Amazonka Anna ani nedopřála kohouta? Čím si ta zvířata zavinila takový smutný úděl? Kdo byl tedy na konci 19. století normálnější? Pammrová, nebo Kroh? Kdo by si spíše zasloužil mít okruh svých příznivců?

Naše společnost by dneska měla bojovat za zrovno-právnění chlapů! V tom dnešním světě to mužské plémě sakramentsky potřebuje! I ženy by nám v tom měly pomoci, aby si pak více mužů vážily!

Václav Hájek z Libočan napsal o dívčí válce: "...ženy nechtěly mužů poslouchati, každý své ženě musel lahodit a jí poddán býti, ačli nechtěl z domu uprchnout a léhat po lesích. Kterékoli manželce se její muž znelíbil, tajně ho v noci zavraždila a utekla na Děvín, kde byla bezpečna před jakýmkoli trestem. V té době nemohl žádný muž své ženě věřit."

Ale copak můžeme věřit dneska? Jak se muž znelíbí, prchá ženská k soudům a do lůna sociálních pracovníků. Má smysl nesmyslné soupeření mezi pohlavími? Není lepší souzvuk a soulad? Právě o ten stojí naše Společnost Františka Kroha.

Když jsem pátrali po pamětnících na Havlově, jeden nám důvěrně sdělil: "Pammrová nesnesla nic rodu mužského, ani kohouta!"

Předsedkyně SAP prof. Urbánkové tuhle větu sice zařadila na úvod 33. stránky v knize Zářivá samota, pěkně ji však uhladila historkou o hrozném kokrhání kohouta, jenž byl miláčkem bývalého manžela, tedy Františka Kroha. Čímž je opět bezdůvodně napaden jak chudák Kroh, tak i opeřenec, jenž přece do lůna přírody patří. A Pammrová za přírodu bojovala do posledního kořínku!

Když jeden člen SFK knihu Zářivá samota recenzoval v tisku, přišel mu obratem dopis od čtenářky, která znala Annu od dětství. Její otec byl za mládence na pohřbu Almy Pammrové a strýc zase kamarádil s mladým Františkem Krohem, který si mu stěžoval, že doma masa ještě neochutnal. Čtenářka se nepodepsala (dopis byl poslán z Bystřice nad Pernštejnem 30.3.1995), místo toho uvedla citát, jímž by Pammrová jen těžko potěšila fanoušky kinematografie: "Kino je vnařidlo pro duše sprosté!" A ještě přidala romantickou historku, jež kolovala mezi lidem na Vysočině. Podle ní měla mít Pammrová dítě s mladým hrabětem z Osové Bítýšky. Ten dal jako odškodné Krohovi hájenku ve Víckově a považoval věc za vyřízenou. Anna se však nechtěla starat o krávu a zvířectvo, jak bývalo na hájovných dobrým zvykem, a od muže raději odešla.

A jak je to s údajnou duševní velikostí Anny Pammrové? Deml ve svém Svědectví o Březinovi na s. 437 míní, že se Březina s Pammrovou dávno rozešel. Respektive, že se ideově nikdy ani nesešli. Ona se nazývala Antievou a Březina jí s úsměvem říkal Valkýra.

Radovan Zejda (Horácké listy 1998) označil Pammrovou za vyhraněnou feministku a psal v souvislosti s korespondencí Březina-Pammrová o přehlížení "jemné až skryté ironii, s níž básník komentuje často její filozofické a někdy i literární názory..."

Ivan Havel také tvrdí jednoznačně: "Nebýt náhodného setkání Anny Pammrové s Otokarem Březinou v Jinošově na podzim 1887, sotva by komu dnes její jméno něco řkalo."

Doložili jsme tedy naprostou excentričnost Anny P. a dovedli z toho, proč si naše sympatie zaslouží právě František K. Jeho Společnost byla ustavena už 13.7.2003 na chorvatském Krku, ale největší příliv členstva nastal 1. května 2005. Podrobnosti o vzniku SFK přineseme příště.

B. N.

O CO NÁM JDE

Skutečně nám vadí pozitivní diskriminace. Nikdy bychom ženě neublížili, žen si vážíme, ženy milujeme. To nás však neopravňuje k tomu, abychom přihlíželi, jak muži ztrácejí svoji roli, své přednosti, svou mužnost. Doplácejí na to nejen muži, ale v důsledcích především ženy! Proto bojujeme za emancipaci všech slušných lidí, žen i mužů!

Máme rádi humor a recesi, doufáme, že se na každé členské akci pobavíme.

Pokud máme výhrady k Anně P., ctíme naopak činnost členů její Společnosti, vážíme si jejich práce a také se chceme věnovat podobně ušlechtilým zájmům.

V současnosti máme 24 řádných členů a řadu sympatizantů. Mezi našimi členy je například pět výtvarníků, jeden spisovatel, jeden profesionální historik, jeden renomovaný badatel a publicista a řada amatérských badatelů, několik dobrých fotografů, řada krásných dam atd. Jen z tohoto náznaku je patrné, že se hodláme věnovat vlastivědě a umění. A kráse! Rádi bychom pořádali výstavy, besedy, zájezdy, výlety.

V nejbližší době chystáme křest knihy našich členů "Být za vodou" (Hynek Jurman kontra Rudolf Němec) na neděli 16. října 2005 v Městském muzeu v Bystřici. Prvního května se už tradičně uskuteční putování po hradech

Bystřicka a v případě zájmu uspořádáme zájezd po stopách Bohumila Hrabala (Nymburk, Kostomlaty, Kersko, Hradištko a okolí). Budeme se snažit hojně prezentovat i naše výtvarníky. Jeden z nich, František Tržil, je autorem kresby na obálce. Má jít o údajnou podobu Františka Kroha, zatím však neoficiální. Celou záležitost prověřujeme a příště přineseme podrobnosti.

Zájemci o členství ve SFK se mohou přihlásit u kteréhokoliv člena, nejlépe u jednatele PhDr. Vladimíra Cisára či u předsedy Karla Skalníka. S námi se určitě nebudete nudit.

-HJ-

JAK PAMMROVÁ TRÁVILA BŘEZINU

Deml zapsal o návštěvě u Pammrové v dopise Timotheu Vodičkovi 8. 12. 1946:

"V létě 1928, tedy několik měsíců před svou smrtí, byl Březina naposledy v Tasově a nikdy předtím nebyl tak bratrsky důvěrný, šťastný a veselý, a z Tasova na jeho přání výslovně doprovázel jsem ho do Žďárce k Anně Pammrové, s kterou polemizoval a kterou jemně ironizoval, když stále mluvila proti naší civilizaci a všem možnostem techniky: "Vždyť Vy na tom také máte podíl, tato kamna, tato pohovka a co tady jiného máte, to jsou také produkty civilizace.." A když konečně se nám podařilo z doupěte této Valkýry se vyprostit (on ji tak nazval pro její stálé akcentování přírody a jen přírody) a my byli zase sami, Březina projevoval z toho osvobození a odpoutání takovou radost, že sršel humorem a byl až dovádívý. A když jsme potom spolu seděli v zahradní besídce na nádraží v Tišnově, projevoval takovou upřímnost jako chlapec, kterému se podařilo utéct za školu. Kromě nás dvou nikoho tu nebylo a ticho bylo dokola, byl to den sváteční a poledne, a vlaky v té době taky neohrožovaly nádraží... Sluníčko, vrabci, mouchy, besídka.

Přišel číšník: co si přejete, páni? Co máte? Pan Březina si vybral jakési neutrum, ač jsem ho z toho srážel, buď moučník, nebo příkrm, - že mu to stačí. Neměl asi chuť... a nedivil jsem se: u paní Pammrové vypil "značný" hrnek jakési polévky z bylin, která se vyrobila cestou studenou, neboť pí Pammrová, masosolanistka, byla tehdy Rohköstlerin. Ze zdvořilosti jsem ze svého hrnku také usrkl a nechal ostatek v

hrnku. Hostitelka se ptala: "Nechutná vám to? Jářku: Nechutná. Ale Březina ze zdvořilosti vypil tu čarodějnickou bylinu do dna, a pije-li se přesmoc, potom není chuti na nic.

Číšník tedy předložil Ot. Březinovi nějaké ty nudle nebo šklubánky, mně dal velký smažený řízek s bramborovým salátem. Bylo horko, dali jsme si plzeň. Březina se dívá na můj talíř a hned dal znát dokonalou lítost. Nemyslel na takovou pečení, neměl o ní představu, a teď vida ji a cítě i nosem (básník musí mít a má dobrý nos a Březinův nos nebyl nijak malicherný...). Nuže Březina, maje oči k vidění a nos k čichání, hledí na můj nenačatý talíř a kajícně dí: Dalo by se to jíst? Jistěže, povídám já, měl byste aspoň zkusit, a přistrčil jsem Mistru svůj talíř a on si kousek toho řízku ukrojil a předal na talíř svůj a ochutná - "Vidíte, že jste chybil!" směju se a zavolal jsem číšníka a objednal podobný řízek také pro Mistra. Březina s humorem vyprázdnil talíř a číši a povídá: "Mám tu v Tišnově spolužáka (jmenoval jej), ředitele měšťanky, ale kdybych tam šel, budou mne zdržovat---"

A tak jsme se drželi v besídce, a Březina byl veselý a důvěrný jako vlastní bratr. Na ten vlak jsme čekali nejméně dvě hodiny..."

(Publikováno v J. Deml: Píšu to při světle nočním, Praha, 1998 či J. Olič: Čtení o Jakubu Demlovi, Olomouc, 1993)

KTERAK DUCH ANNY P. POTRESTAL OPOVÁŽLIVCE

Část reportáže Hynka Jurmana o cyklistickém putování údolím Bobruvky dne 6.10.2004:

"...Než se naději, jsem u splavu pod Havlovem, vracím se kousek zpět a pátrám zrakem po zřícenině Víckova, ale hned se raději vracím znovu ke splavu. Vzápětí přichází jubilejní desátý brod, a protože jsem nepoučitelný a navzdory pantoflím na nohou se mi nechce sesedat, pouštím se do brodu v sedle svého milého kola. Jenže hloubka je tu nečekaně velká, navíc najíždím do kamenů na dně a má jízda se zastavuje. Chci se postavit na levou nohu, ale hloubka je v těch místech větší než u kol, noha tápe do prázdna a já se po zádech kácím i s kolem do studené vody. Na okamžik mizím celý pod hladinou, nad vodou zůstala jen pravá část báglu a v něm to přečkala jen suchá větrovka a sportovní trenýrky. Nejhorší je, že v dresu na zádech vezu mobil a foťák.

Stavím se hned na nohy, kolo tlačím na břeh a nejchoulostivější věci tahám z dresu i báglu. Jsem přímo pod Havlovem a nad sebou zřím bílý přízrak, určitě ducha Anny Pammrové! To ona vymáchala opovážlivce, který znevažuje její patronát nad zajímavým seskupením lidí a navíc zakládá konkurenční Společnost Františka Kroha! Až po chvíli si uvědomuji, že mi na jedné noze chybí pantofle. Vracím se k brodu, ale samozřejmě ji tam nevidím. Protože jsou obě botasky mokré jak držka, budu ji potřebovat! Nadbívám tedy po proudu snad jen deset metrů a botku vidím, plave si při opačném břehu. Vstupuji do řečiště na kámen a čekám, až se plovoucí bota přiblíží. Pak se pro ni dobrodím. Jenže pantofle dostala rozum a kousek přede mnou změnila dráhu a přistála přímo u mého kamene. Věděla, že tak dobře by se nikde na světě neměla...

Vracím se ke svým věcem, sundávám dres, nátělník, slabé elastáky i slipy a křepčím přímo pod Havlovem zcela nahý. A to už je říjen! Ručník samozřejmě neutírá! Oblékám jediné dvě suché věci, trenýrky a větrovku, na kterou ještě navlékám navlhlý nátělník, aby na slunku uschl. Horko těžko balím věci do mokrého báglu a konečně pokračuji v pouti.

Blátivá cesta mě přivádí do Šafránkova mlýna, mlynářův syn František byl reprezentantem ve střelbě a chuderu Pammrovou dráždil jízdou na motorce, celý rod pak vyřídili komunisté. Přes most se vracím na pravý břeh a v následném stoupání mi ještě spadne řetěz. Přímo naproti na kopci tuším nepatrné zbytky hradu Košíkov, ne němž jsme nedávno s Helčou začali svou chůzi tímto údolím. Už deset let od školního výletu vím určitě, že tok řeky budu křížit jenom třikrát! Jedenáctý brod jdu s rozvahou a pokorně, dokonce zaváhám i před přítokem Hadůvkou, ale nakonec přece jen tu louži přejeďu. Další brod zase slézám a na kilometru 39,44 přichází brod třináctý a poslední! Je tak mělký, že se do něj pouštím v sedle a i když mám zařazen nejtěžší talíř, přece jen brod přejeďu bez potíží. Jen o sto metrů níže nacházím lávku, kterou by se poslední brod dal obejít.

Krásný mlýn Mašičkův je vyslancem Skryjí, cesta je zde už docela dobrá. Brzy zastavuji ve Skryjích, abych si vyfotil na kopci položený kostelík. Při rozvázání báglu vypadává mobil a praská sklo jeho displeje.

Hlavní je, že slouží bez poruchy, totéž platí kupodivu o foťáku. Film jsem však už dofotil a snaha o další snímky je marná."

BÝT ZA VODÓ

(Hynek Jurman kontra Rudolf Němec)

Za nadšeného řevu se nečekaně otevřely dveře a dovnitř vešla žena. Neurčitého věku a nikterak příjemné tváře. Mohutného vzrůstu. Pyšnila se dlouhým nosem, ale největší dominantou ženy byly stříbrem prokvetlé vlasy spletené do vrkoče. O jejím těle se nedalo příliš říct, neboť bylo celé zakryto oděvem z velmi hrubého plátna. Když se časem tyto šaty na okamžik poodhrnuly, bylo spatřit na nohou dámy kozačky. Kozačky v panujícím červnovém horku! Šény zůstal docela překvapen. První se vzpamatoval redaktor Jiskra a začal příchozí fotografovat.

"Radánku, pro dnešní večer jsem ti připravil dvě překvapení," pronesl slavnostně Jozda alias Mág Vysočiny alias pan domácí alias moravský Rasputin alias Cetrální mozek podniku alias baron Trenk. V trenkách. Z Trenčína. "Prvním překvapením je tato dáma, kterou mezi námi srdečně vítám. Je to Evženie Pohanková, vzácná žena, myslitelka, členka Společnosti Anny Pammrové."

Jozda jí nalil a předpisově podal dvoudecku kvalitního vína. Amazonka na nic nečekala a víno do sebe obrátila jako vodu.

"Děkuji. Doufám, že se tu nikdo nehodlá ženit a vdávat," pronesla příchozí skřípavým hlasem. Redaktor okresní

Bouře pohotově přiskočil s mikrofonem a všechna další slova zachycoval pro budoucí pokolení.

"Manželství je totiž jen zámkou k trvalému sexuálnímu ponižování žen! Každá soulož je totiž formou znásilnění a žena je jen podřízena mužskému dravci!" dostávala se do transu Evženie.

"S tím nemohu souhlasit," přiskočil Šény. "Já byl naopak znásilněn ženou!"

"Muže znásilnit nelze, vždycky je to opačně! Jde o gynocidu!" řvala si své dáma nevábného vzhledu, zatímco Jozda spokojeně přikyvoval. Přesně takhle si to představoval. "Všichni muži by měli platit speciální daň za násilí, které páchají na ženách!"

"Mně se líbí, jak ste se do toho hned vobula bez nějakejch vokolků," smál se Jozdík. Ostatní nebyli schopni slova. I redaktorova ruka s mikrofonem zkameněla.

"K čemu ztrácet čas, když bojuji za práva žen?" usmála se nevábně Evženie. "Muži jsou jen chodícími potraty, upíry sexu! Jsou to paraziti, a proto nemají nejmenší právo na život!"

"To už je trochu příliš," ozvala se kupodivu žena. Květinka.

"Marie Čermínová, známá jako Toyen," pronesl zasvěceně malíř Jozda, "vodmítala své ženství, květiny mužům vracela, voblíkala se jako muž a mluvila vo sobě v mužským rodě! Ta by k vám do spolku nikdy nevstoupila."

"Býlí se najde všude mezi květy," zakolísala feministka Pohanková.

"Není nad harmonický vztah muže a ženy," zašeptal Radan. "Vy jste snad pro lesbickou lásku?"

"Samozřejmě," hlesla dáma v kozačkách důležitě. "Není hezčí lásky, než když žena miluje ženu. Bez násilí a ponižování, bez gynocidy! Trpělivost nám už dochází! Chceme totéž, co mají takzvaní muži! Ani jedna záchytky pro ženy není na Vysočině! Naše alkoholem zmožené sestry jsou nedůstojně převáženy až do Brna. Takovým praktikám říkám jednoznačně fuj! Chtějme taky svou záchytku!"

"Už sem mnohokrát dával k dobrému, jak vodporně vypadá vožralá ženská," zasáhl do feministických litaní Jozda a jeho paní krásně zčervenala.

Evženie proto nasadila ještě důraznější kalibr: "Opakuji stále: v zájmu rovné šance utopme dva muže!"

Nikdo teď dámě nerozuměl a fotbalový veterán Mandys navrhoval, ať ji někdo odvede. Všichni byli zaskočení, jen Jozda se čím dál více usmíval. Pokud chtěl přítomné šokovat, povedlo se mu to dokonale.

"Můj muž prdí a krká, je tlustej a starej, ale furt je to muž!" dostávala se do varu Květinka. "A muž je muž! Do ženský zapadá jak puce! A s lesbičkami dejte pokoj!"

"Jste jen býlí. Nerozumné a nezkušené býlí," byla si jistá Evženie.

"Jako každá manželka, i ta moje se snaží podle svejch představ mě vovlivňovat a převychovávat," vzal si slovo Cetrální mozek podniku. "Je to vlastně věčnej boj všech žen za své pravdu, která je podle nich jediná. Já a se mnó asi všichni manželé s trpělivostí, která je nám mužům vlastní, naslólcháme všem těm

připomínám... a stejně si děláme svý! A to naše vzájemný hašteření s manželkami je nakonec završeno a rozsózeno kózelno mocí, láskó. Na to usmířování a sblížování se vždycky nejvíc těšíme. Zakusila ste to někdy?"

"Zkusila jsem si své od těch nenasytných samců!" zůstala neoblomnou Amazonka.

"Proč chcete utopit ty dva muže?" zajímalo Boženku.

"Pomůžete nám, dcero?" ožila Pohanková. "Hned vám to vysvětlím. Před pár lety se přehnala veliká povodeň od Olešnice a Crhova přes Hodonín do Štěpánova. Víte, co se přitom stalo? Utopily se dvě ženy! Jedna v Crhově, druhá v Hodoníně. A já se ptám: to je nějaká rovná šance? To je spravedlnost? Sami vidíte, že není! Proto budu sestřím navrhopat, abychom v povodí té řeky utopily dva muže. Nekompromisně! V zájmu rovné šance!"

To všechno ze sebe vysypala členka Společnosti Anny Pammrové Evženie Pohanková jedním dechem a tvářila se přitom naprosto vážně. Což už bylo moc i na přítomné ženy, které se obořily na Jozdu s dotazy, koho to sem vlastně dovedl a proč? Neměly by samy zasáhnout? Jozda snad nahlédl do jejich myšlenek, protože zvedl paži a zavelel:

"Tak do toho děvčata!"

Na ta slova všechny přítomné dámy v čele s Květinou a Boženkou skočily po feministce.

"My ti dáme lesbickou lásku?" hřměla paní Květa.

"Ludro! Připravit nás vo jediný potěšení!" řvala další z dam a redaktor Jiskra vše poctivě nahrával.

"Je spousta bludných oveček a tak málo pastýřů!" bránila se Pohanková, až se její těžké roucho zvedlo a koketně odhalilo kousek kozaček.

Odpor jí byl málo platný, dámy ji dostrkaly až ke schodům a Květinu ji pořádným kopancem poslala dolů. Nebohá Amazonka upalovala jak od ohně a občas zahrozila směrem k hospodě. Proklínala hlasitě to doupě neřestí...

Celý ten úžasný výstup měl rozhodnout o budoucí prosperitě Radanova podniku. Nejenže redaktor Jiskra vydá skvělou reportáž z otevíracího dne, ale především sama Evženie Pohanková rozpoutá v několika denících kampaň proti mužům, v níž bude zvláště popisovat své trampoty z hostince kdesi Na Výsluní. Tolik zvědavých čtenářů bude chtít vidět to legendární místo, tolik jich přijede a tolik jich bude upoutáno figurou patrona Jozdy. I televizní štáb se dokonce dostaví a vše znovu rozdmýchá Společnost Františka Kroha. Díky tomu všemu bude Šéne Radan skutečně za vodó! Ale to malinko předbýváme, zatím teprve chladly vášně po ústupu Amazonky.

"To byl nějaký skeč, nebo to myslela vážně?" neměl pořád jasno Janáček.

"To sem pro vás vymyslel já jako ten skandál, kterej je potřebnej k rozjezdu našeho podniku. Pan redaktor to vytiskne a máme nabito!" vysvětloval Jozda. "Pro nás to byl stejně skeč, ale vona to myslela naprosto vážně! Ano, i takoví lidi žijó mezi námi. A já sem ji přivedl taky proto, abyste pochopili můj další záměr. Zakládám totiž Společnost chudáka Pammra nebo Krohy nebo jak se ten chudák hajnej jmenoval. Bude to taková protiváha těm potrhlejím feministkám a budu se snažit vo dva cíle. Jednak brzdit přehnanou emancipaci a propagovat krásný souzvuk mezi mužem a ženou a za další bych byl rád, kdybysme se při společných schůzkách dobře bavili. Užili si srandy! Po vystópení té Pohankové nepochybuju, že k nám vstoupí i mnohé dámy!"

Nadšení pro Krohu bylo bezměrné, takže bývalý učitel vytáhl zlaté pero a začal sepisovat členy právě založené Společnosti.

"Seš jednatelem!" křikl mu hlasitě do ucha Jozda.

Poté se připotácel i soudruh Macháček a také se domáhal členství ve spolku. Jestli prý budou dividendy!

Jozda ještě musel povědět, kde tu Pohankovou splašil.

"Tady nedaleko má chatu a pobývá v ní každý léto. Žije podobně jak ta Pammrová z kořínků a rostlinnejch šťáv, maso vůbec nejí. Nejradší má brokolici a saláty. Jedno sem se u ní zastavil s nákupem a jako pokušení sem před ňu rozbalil půlku voňavý štangle salámu. Poličanu! Ta zapřísáhla vegetariánka s tím pokušením dlóho bojovala, chróstala přitom mrkev, ale nakonec upejpravě pronesla, že teda vokoštuje. Že udělá výjimku! Salám totiž voněl nevodolatelně! Krájela malý kolečka a strašně jí to zachutnalo. Neznala dosud chuť uzenin, bylo to pro ni jak první milování. Ztráta věnečku! Chvilku sme si ještě splkli, probrala nějaký drby, hlavně o Němcový, Světlý, Krásnohorský a Pammrový. To só její královský témata! Lóčím se a chci si sbalit ten svůj salám! Jenže kókám na prázdnej papír, salám byl v trapu! A vona se bránila, že nic takovýho nejedla, že by takový svinstvo nezdravý nikdy nepožila, že měla jen tu sladkó mrkev. Baba jedna! Při té rozprávce půl tyčky snědla a nevěděla vo tom ani!"

(ukázka z knihy našich členů, plánovaný křest v Bystřici n. P. 16.10. 2005)

CHYSTÁME DO PŘÍŠTÍHO ČÍSLA:

- Z historie SFK aneb Jak jsme se zakládali.
- Rozhovor s některým zajímavým členem SFK.
- Pátrání po životních osudech Františka Kroha.
- Co je to urofeminismus a jak souvisí s Annou Pammrovou.

Věstník Společnosti Františka Kroha. Redakce: Rudolfa Vaška č. 592, 593 01 Bystřice n. P. Vychází nepravidelně.